

SCÉNÁŘ, ŽIVOT V KOSTCE

Hod kostkou: kapitola 1. Dětství

T: Dobrý den a ahoj. Jmenuji se Táňa Pekárková, za svobodna Hanušová a narodila jsem se 13. dubna 1952, na Velikonoční neděli.

My: Tánino dětství bylo spojené s Barrandovem. Dědeček i tatínek byli známí kameramani a maminka kreslila titulky k filmům.

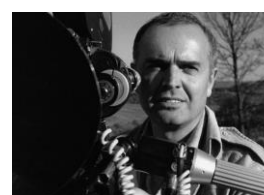
T: Dřív vlastně filmy, ten úvod jak se film jmenuje, kdo hraje, režie a kamera, tak to nebylo prostě nějak digitálně nebo takhle zpracovaný, opravdu maminka se štětcem seděla u černé čtvrtky a bílou barvou hezky písmenko po písmenku to malovala vlastně ty písmenka.

Kapitola 2. Herečka nebo fotografka

My: Ve svých patnácti letech chtěla být herečka. Vzorem jí byla Vlasta Chramostová. Jejich chalupy se nacházely blízko sebe.

T: Já jsem strašně si přála, jako být herečka.Takže já jsem tajně odcházela k Vlastě Chramostové. Ona mě teda učila jako různé finty herečky, ale bohužel tenkrát nebyla žádná škola v Praze. Byla jen v Brně a prostě rodiče mě nepustili.

My: Na přání otce nastoupila paní Pekárková na Střední školu grafickou, obor fotografie. Studenti si museli platit fotografický materiál sami. Proto měla stálou brigádu v televizi.

*Pro mladou dívku to někdy byly silné zážitky.
Například, když mohla fotit svého oblíbeného herce a
zpěváka Jiřího Šlitra.*

T: A já jsem milovala ne jenom jeho písničky, ale on měl úžasný humor i s naprostou vážnou tváří, dokázal vyprávět úžasné historky.

A tohle obejmutí on udělal na mě. A mně tenkrát bylo šestnáct. Srdce mi bouchlo, že to určitě dělá jen a jen na mě.

V té době pro holku vlastně trošku jako mimo, protože vlastně, pak to uplatnění po té škole bylo strašně jako těžký. Jsem vlastně dostala jedinou nabídku. Já jsem si představovala, že budu umělecká fotografka, módní fotografka a tak dále a dostala jsem nabídku dělat na pitevně. To byla jediná fotografická nabídka.

My: Nakonec se paní Pekárková na dráhu fotografky nedala. Věděla, že chce mít rodinu a potřebovala práci, kde bude mít pevnou pracovní dobu.

Kapitola 3. 80. léta

My: V 80. letech jí emigrovala setra, nejprve žila v Japonsku, pak v Kanadě. Zbytek rodiny, který zůstal v Československu komunisté šikanovali.

T: ... jednak jsem měla strach o maminku, která to těžce nesla, ale hlavně jsem pak měla odposlouchávaný telefon...ehm věděla jsem, že poštu mi jako čtou. Párkrát jsem i zjistila, že třeba někdo za mnou jde. Dokonce jsem pak zjistila, že v práci, když odejdu z práce, že prohledávají odpadkový koš.

Kapitola 4. Asistentka premiéra

My: Roztocký disident, Vojta Sedláček, byl v té době vedoucí Úřadu vlády a nabídl Táně, jestli by nechtěla pracovat jako asistentka premiéra Petra Pitharta.

T: ... po tý revoluci nikdo nic z toho neuměl, že jo a ... jeden ministr tam přišel s jedním problémem a už tam čekal druhý s druhým problémem. Zasedání vlády. Zahraniční návštěvy a všechno jsme to museli zvládat Byla to zajímavá práce ...

Kapitola 5. Středočeské muzeum a povodně

My: Když Petru Pithartovi skončilo volební období, pracovala Táňa Pekárková jako produkční pro časopis Týden. Práce to byla velmi hektická, a tak ji po naléhání rodiny vyměnila za klidnější místo ve Středočeském muzeu v Roztokách.

V roce 2002 však zasáhla Roztoky povodeň.

T: Tu práci jsem měla strašně ráda vlastně nikdo nečekal, že ta voda zasáhne muzeum Já jsem měla kancelář v přízemí. No, tak bylo mokré všechno až po ten strop.

My: Během povodně ztratila Táňa Pekárková archiv veškeré své práce i osobní věci.

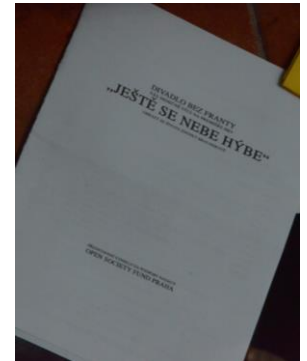

Kapitola 6. Ještě se nebe hýbe!

My: Jedním z projektů, které v muzeu realizovala, bylo netradiční divadlo. Oslovila svou kamarádkou, Jitku Tichou, s nápadem, že udělají představení o malířce Zdence Braunerové.

T: Tři čtvrtě roku jsem četla veškeré knížky o Zdence, a tím, že jsem pracovala v muzeu, tak jsem měla velkou výhodu, že jsem mohla i do archivu. Pak jsme se s Jitkou sešly a podle toho jsme trochu skládali scénář. No, to divadlo bylo úžasné v tom, že nás bylo 11 nebo 13 ženských a všechny jsme hrály Zdenku Braunerovou. Každá si z toho textu vybírala to, co ji oslovilo. A já jsem myslela, že si s jednou zahrajeme divadlo pro své známé a tím to jako skončí. No, a to divadlo se strašně líbilo a my jsme pak několik let s tím divadlem jezdili po celý republice. Bylo to strašně hezký období. A jsem za to Jitce strašně vděčná.

My: Tím si po letech splnila svůj dětský sen, být herečkou.

Konec

T: Má nejmladší vnučka Anička... jednou uslyšela termín "život v kostce", tak mi to musela okamžitě namalovat. Teď konečně prožívám, jaké to je "Život v kostce".

